

Cuprins

Vampiveverița călare	9
Gașca Spiritelor	15
Răzbunarea Abisului	20
Meck dispare	25
Veti	34
Călătoria începe	41
O veste	48
Bătălia celor două oști	57
În prăpastia stâncoasă	69
Un pricăjit și un șarpe extrem de tăcut	82
Insula	93

Pericol pe râu	109
În valea Pantalonilor Nemorți	119
Un plan inteligent	132
Stribbi contra lui Horst	141
În spatele cascadei	149
Un nou campion	156
O veste din lumea noastră	168
Drumul către casă	174

Vampiveverița călare

Câinele era gigantic. Ca un taur, puternic, cu un gât gros cât o țeavă de scurgere.

Și alerga direct spre noi.

Noi tocmai ne plimbam la marginea pădurii. Când spun noi, mă refer la: neînsemnata mea persoană, Till, cei mai buni prieteni ai mei, Meck și Bea, și prietenii noștri ceva mai speciali din Lumea de Jos, fantoma piratului Klaus Störtebeker, numită Störți, vrăbioiul vorbitor Horst și vampiveverița Stribbi.

Ca de obicei, Stribbi o luase înainte și tocmai stătea în mijlocul drumului. Încă nu observase câinele, care nu se afla decât la câțiva metri de ea și urma să se năpustească asupra micii noastre prietene.

— Nu! am strigat eu și voiam deja să o iau la fugă spre ea.

Atunci, Störți puse mâna lui uriașă pe umărul meu și îmi spuse cu o voce calmă:

— Nu-ți fie teamă, Till. Stribbi se descurcă și singură.

Așa că ne-am oprit cu toții și am așteptat să vedem ce se va întâmpla.

Mârâind și arătându-și colții, câinele se aruncă asupra ei. Vampiveverița nici nu se clinti. În spatele dulăului, după un cot al drumului, apăru acum și stăpânul lui: un tip masiv cu un rânjet răutăcios.

— Chemați-vă câinele înapoi, am strigat eu.

Tipul însă rânji prosteste și răspunse:

— Dar Hasso al meu nu vrea decât să se joace.

Acum, bestia se afla chiar în fața lui Stribbi și căscă larg gura.

Am încremenit.

Însă atunci se întâmplă ceva incredibil. Stribbi răcni „Atac!” și sări din poziția ei cam un metru în înălțime. Apoi se aruncă înainte, făcu o tumbă în aer și ateriză pe gâtul cățelului complet debusolat. Acolo, vampiveverița se prinse bine cu ghearele și strigă:

— Dă-i bătaie, maroniule, hai să facem o tură călare.
Câinele scoase un urlet și făcu o întoarcere pe loc.
Mușcă în aer și încercă să o dea jos pe vampiveveriță.
Degeaba. Ghearele lui Stribbi erau arme puternice.
În final, câinele se opri gâfâind epuizat.

— Mârțoaga asta urâtă nu mai are chef, chițai
Stribbi și sări cu o mișcare ușoară, dar rapidă de pe
câine și ateriză pe umărul meu. Se instală confortabil
și zâmbi cu toată gura, de parcă nimic nu s-ar fi
întâmplat. Câinele schelălăi și se tăvăli pe
spate, ca semn de supunere. Horst zbură
spre mine și se așeză pe celălalt umăr.

— Ți-am spus eu, băiete, mormăi Störți
și chicoti mulțumit.

— Stribbi, măi veveriță luptătoare. Ce frică mi-a fost pentru tine! am spus și am mângâiat-o pe blana moale.

Stribbi chițăia mulțumită și privea încordată în față.

— Aoleu, acum am dat de belea, piui Horst.

Căci acum ajunsese și stăpânul câinelui la locul inechitabilei lupte.

— Ce-ați făcut cu Hasso al meu? urlă el și veni cu pumnul ridicat spre noi.

Störți făcu un pas în față.

Omul încremeni. Văzu în fața lui un tip de doi metri, foarte puternic, într-un costum de pirat. De cureaua sa atârnavă o sabie în partea stângă, iar în partea dreaptă un pistol mare.

Störți se postă direct în fața lui și spuse cu o voce calmă:

— Măi fiu ciumat al unui șobolan de vapor. Pitic păgubos ce ești. Față expirată de algă. Chiar ai tupeul să ataci Gașca Spiritelor? Pe noi, stăpânii celor Șapte Mări?

Bea își dresă glasul.

— Iertare. Vreau, desigur, să spun stăpânii și stăpânele celor Șapte Mări, completă Störți și rânji. Acum să faci bine să-ți pui pinscherul în lesă și s-o tai de-aici cât mai repede. Altfel mă văd obligat să-ți pocesc mecla aia și-așa foarte urâtă, iar javrei tale să-ri rup toate picioarele.

— Da, câinele are o mutră de prostănac, piui Stribbi. Și tac-su la fel.

Meck, Bea și eu așteptam încordați să vedem ce se va întâmpla. Stăpânul câinelui stătea și îl privea furibund pe Störți în ochi.

Piratul îi răspundea cu aceeași privire.

Meck se uita la amândoi și îi spusese sec stăpânului câinelui:

— Trebuie să știți că domnul Störtebeker a câștigat în anul 1456 campionatul german de lupte cu taurii. Cincisprezece adversari. I-a făcut una cu pământul.

Stăpânul lui Hasso cedă în final. Lungul schimb de priviri cu ochii nemorți ai lui Störți îl terminase în cele din urmă.

— Hai, Hasso, mormăi el, apoi se întoarse și plecă. Cățelul îl urmă cu coada între picioare.

Rămași din nou singuri pe drum, la marginea pădurii, ne-am uitat unii la alții și am început să râdem. Cu Gașca Spiritelor puteai să trăiești lucruri cu adevărat nebunești. Apoi am plecat mai departe, continuând să râdem.

Gașca Spiritelor

În acel moment mi-a sunat telefonul.

— Cutia ta vorbitoare zdrăngăne, spuse Störti.

Faptul că puteai vorbi cu alți oameni la kilometri distanță cu ajutorul acestei cutiuțe mici continua să fie pentru el o vrăjitorie. Și el venea din LUMEA CEALALTĂ, unde existau tot felul de creaturi și obiecte sărite de pe fix, ca, de exemplu, acoperișuri vorbitoare. Dar de mobilele din lumea noastră, din lumea *reală*, tot nu înceta să se minuneze.

Piratul nemort, vampiveverița și Horst erau deja de o lună la noi. Pe cei trei, ca și multe alte creaturi, i-am cunoscut într-o călătorie aventuroasă. E-adevărat, n-am făcut-o de bunăvoie: am fost împreună cu Meck și Bea la un târg, unde am fost vrăjiți de o vrăjitoare pe nume Madam Malus, prezentată acolo ca prezicătoare,

care ghicea, chipurile, viitorul clienților ei. Noi trei am scos inelele de la cortul ei și am mai făcut încă multe alte prostii, ceea ce aveam să regretăm amarnic mai târziu. Drept pedeapsă, Madam Malus ne-a trimis în LUMEA CEALALTĂ, o ciudată Lume de Jos plină de spirite, fantome, nemorți, vârcolaci, vampiri și trolți. Acolo am întâlnit spiritul piratului Klaus Störtebeker, pe Stribbi, pe Horst și multe alte creaturi prietenoase, dar și unele foarte periculoase. După câteva aventuri cu adevărat nebunești, am reușit, în final, să scăpăm din LUMEA CEALALTĂ cu ajutorul lui Störți, al lui Stribbi și al lui Horst, prin enigmaticul ABIS. Această cale periculoasă de ieșire din Lumea de Jos s-a încheiat tocmai în tunelul groazei din târgul nostru, al cărui proprietar era și el un locuitor din LUMEA CEALALTĂ. Numele lui era Invizibilus, căci, câteodată, devenea invizibil. Astfel reușise să fugă prin ABIS. Într-o zi a apărut, pur și simplu, ca din neant, în interiorul tunelului groazei. Proprietarul de drept al tunelului nu a putut să treacă niciodată peste

întâlnirea cu Invizibilus și a plecat îngrozit. Nu s-a mai întors niciodată.

Störti, Stribbi și Horst locuiau acum în beciul tunelului groazei, într-o încăpere spațioasă, care era în același timp și cartierul general al Găștii Spiritelor. Ne-am numit astfel în urma aventurii noastre. Eram un grup unit, format din trei copii, un spirit, o vampiveverită și o vrabie vorbitoare. Așa cum v-am spus, eu mă numesc Till și am 12 ani. Meck are 11 ani, e foarte nostim, gras cât o balenă și un tip a-ntâia. Bea are 10 ani și e slabă ca un țâr, dar are o gură ca o mitralieră. Cine se pune cu ea este doborât de grenade verbale. A fost numită de către Störti membră a echipei noastre în timpul primei noastre aventuri în LUMEA CEALALTĂ. La fel, Meck și cu mine. Noi nu eram însă doar membri ai Găștii Spiritelor, ci și adevărați marinari, fără să fi pus vreodată piciorul pe o navă. Totuși, ne aflasem, plini de venerație, în fața corabiei piraților, lângă care trăiseră, ca într-un fel de comunitate locativă a spiritelor, Störti împreună cu prietenoasa mumie Margot, rotofeiul spirit al vinului, vampirul știrb Strungăreață și un spirit al ceții numit

Opacul. Nava era în continuare ancorată pe râul lângă care locuiseră spiritele pe LUMEA CEALALTĂ.

Nimeni n-avea voie să știe că spiritul unui pirat, o vampiveveriță și o vrabie vorbitoare trăiau în lumea oamenilor. Nu se știe care ar fi fost urmările. Ne continuam, așadar, viața noastră normală de școlari și ne vizitam prietenii din tunelul groazei cât de des puteam. Acolo era ascunzătoarea ideală, pentru că Störti, Stribbi și Horst nu ieșeau aici în evidență. Toți credeau că aceste creaturi ciudate aparțineau tunelului groazei și că era, de fapt, vorba despre niște trucuri speciale. Vrabia era considerată a fi o jucărie sofisticată, iar vampiveverița - o veveriță costumată, a cărei voce provenea de la un ventriloc.

Din când în când ne încumetam să facem și câte-o plimbare, ca să mai iasă și prietenii noștri afară. Sigur că nu doream să fim remarcați. Lucru care, astăzi, însă ne reușise *din plin*. Cred că nici n-am fi putut să ieșim mai mult în evidență!

Deci, unde rămăsesem? Ah, da: mobilul meu sună; mama voia să mă întorc acasă. Presupunea că trebuie să-mi fac temele, și avea dreptate.

Am luat-o înapoi, în direcția orașului, ne-am despărțit de Störti, de Stribbi și de Horst și ne-am dat întâlnire pentru după-amiaza următoare, în tunelul groazei. Niciunul dintre noi nu bănuia că exact în acea după-amiază urma să înceapă o nouă și periculoasă aventură, care avea să ne ducă într-o lume înspăimântătoare și foarte, foarte îndepărtată...